

LÓRINCZ P. GABRIELLA

GÉGE

A buszhoz siettem. Valaki a tömegből megbökdöste a vállam. Hátranéztem. Szemmagasságban nem láttam semmit. Kicsit lentebb alacsony néni állt, valamit mondott. Nem igazán hallottam, visszakérdeztem, hogy mit szeretne, kicsit rosszul hallok, valószínűleg összeszedtem egy fülgyulladás. Gyermekkoromban egyszer volt már ilyen. Nagymama hagymát reszelt, annak a levét csöpögtette a fülembe – ezt nem fogom csinálni, mert nagyon fájdalmas volt. Rossz emlék. A néni érdeklődött, hogy mikor jön a busz, amire vár, sajnos nem látja a feliratot, mert egyik szemét megműtötték. Rák volt a szemgolyóban, mondta. Arra gondoltam, hogy szépen vagyunk, én nem hallok, ő nem lát. A nagymamám szeme is rákos volt. Segítettem a néninek, majd felszálltam a buszra. Arra gondoltam, vajon mennyi ideje maradt hátra.

A fülgyulladásom hamar bosszantóvá vált, de nem akartam orvoshoz menni, ilyen apróságok miatt nem hagyhatom félbe a munkáimat. Sikeres, fiatal, egyedülálló, gyermektelen – az lettem, ami mindig lenni akartam. Soha nem vágytam habos menyasszonyi ruhára, nem áhítóztam gyermek-sírásra, sem sörszagú férjre. Vannak, akik erre vágnak, megértem őket, de nem cserélnék velük. A harmincadik évem után fölszedtem néhány kilót – elég nehezen csúsznak le, annál könnyebben fölfelé –, de ezen kívül semmi bajom magammal. Tökéletes életet élek, nem túl fényűzőt, de panaszom nem lehet. Útban hazafelé bementem egy gyógyszertárba. „Nézzesse meg szakemberrel a fülét”, javasolta a patikus, de gyorsan elmondtam neki, hogy fölösleges, és biztosan helyrejön, ha ad valami gyógyszert. Cseppeket adott, és elmagyarázta, hogy naponta hányszor kell becsöpögtetni, és mennyit kell feküdni utána. Már akkor tudtam, hogy ez nem fog menni, de megköszöntem a segítséget, majd elsiettem.

Csak napi egyszer értem rá csöpögtetni a fülembe és utána feküdni, ez is elégnek tűnt, két hét után teljesen helyrejött a hallásom, és végre nem kellett minden szót elismételgetnem az ismerőseimmel. Visszatérhettem a munkámhoz, folytatódta a pörgős nappalok és a bulizós éjszakák. Tudtam, hogy a napi két doboz cigi kicsit sok, de valahogy nem tudtam csökkenteni, néha többet is elszívtam, ha egész éjjel szórakoztam.

Egyik reggel arra ébredtem, hogy köhögök. Nálam ez ritkaság. Már vagy tíz éve nem volt lázam, de előkerestem a soha nem használt lázmérőt. Kiderült, hogy hőemelkedésem van. Munkába menet beugrottam a patikába, vettem lázcsillapítót meg valami vitaminos forróital-port, és indulhattam a nap. Valami furcsa nyomást éreztem a torkomban, olyan volt, mintha megakadt volna a nyelőcsövemben egy kemény tárgy. Nem fáj, csak idegesített. Persze ez nem vett le a lábamról, szépen tettem a dolgomat, heti kétszer edzőterembe jártam, végre néhány kiló is lecsúszott. A köhögés folytatódott, nem vésszen, csak olyan enyhe, száraz köhécseles fogott el, főleg reggelente. Az esti bulizások kicsit nehezebben mentek, a torkomból a gombóc nem akart elmúlni, már a bagózás sem esett annyira jól, mint azelőtt, de a napi negyven szál azért megmaradt. Az egyik ismerősöm megjegyezte, hogy fogytam. Végre hatnak azok a fene drága bogyók, amikkel évek óta próbálkozom, meg persze a kondizás. Evés után rendszeresen csuklani kezdtem, ami közös ebédeknél vicces volt, de utána, a tárgyalások alatt már nem annyira. Néha annyira csuklottam, hogy nem tudtam rágyújtani. Mindent kipróbáltam az elmulasztására, visszatartottam a levegőt, kristálycukrot vettem a számba, próbáltak megijeszteni, de semmi. Míg magától el nem múlt, addig kínozott. A torkomban a nyomás már vagy egy hónapja nem akart elmúlni. „Menj orvoshoz!”, sürgetett a barátnőm. Még mit nem! Engem nem fognak teletömködni gyógyszerekkel, ráadásul nincs is időm mindenféle hosszadalmas vizsgálatokra, hogy aztán meg egy rossz diagnózis után félrekezeljenek. Láttam már épp elég ilyen. Viszont lassan visszanyertem a régi alakomat – modell is lehetnék, azzal viccelődtem.

Mindenféle köptetőszirupokkal próbálkoztam, légúttisztító cukorkákkal, ittam nyers tojást, de semmi. Folyton be voltam rekedve, és a köhögés egyre súlyosabb lett. Végül beadtam a derekam, és elmentem egy orvoshoz. Előadtam a dokinak a panaszaimat. Megnyomkodta a nyakamat, a torkomat, kérdezgetett a családról, elmondtam, hogy én vagyok az utolsó, már mindenkim meghalt, különböző rákfajtákban, biztos nekem is van már. A doktor azt mondta, hogy nyugodjak meg. Majdnem megfulladtam a nevetéstől, szerintem nálam nyugodtabb ember nem is létezik. Aztán megint köhögni kezdtem, véres slejmet köptem, aminek a doktor nem nagyon örült – én pedig mégannyira sem, mármint annak, hogy látta. Aztán jól lebarhított, hogy „Hol volt maga eddig, és miért húzta az időt?”. Visszakiabáltam rá, hogy „Nem engedhet meg ilyen hangnemet egy beteggel!”, lett egy jó nagy patália az egészből. Már bántam, hogy orvoshoz fordultam – vettem a kalapom, a ka-

bátom, és becsaptam az ajtót magam mögött. Alig vártam, hogy a levegőre érjek és rágyújtsak, olyan dühös voltam, hogy bögni kezdtem, ráadásul fuladoztam is, és a torkomban még jobban feszült az a valami.

Kivettem néhány szabadnapot, de nem volt jó ötlet, mert a neten mindenféle rémisztő dolgot találtam a tüneteimről, úgyhogy estére inkább leittam magam. Kimentem a temetőbe, máskor csak halottak napján járok ott, de most nagyon hiányozni kezdett a család. Arra gondoltam, hogy mi lesz, ha rák, mi lesz, ha meghalok? Nem leszek senki terhére, hiszen nincs senkim. Talán jobb lett volna húszévesen nem elmenni abortuszra – már lenne egy felnőtt lányom vagy fiam, de inkább lányom. Vagy jobb lett volna igent mondani valamelyik balféknek, aki most itt bögne velem, és nyugtatgatna, hogy minden jól lesz. De nem mentem férjhez, és nem szültem gyereket. Az önsajnálatom és a köhögésem altatott el. Köhögés közben gyakran bevizelem, így meg kellett hosszabbítanom a szabadságomat. Otthonról persze egy ideig még dolgoztam, de aztán kikapcsoltam a telefonom, felfüggesztettem a Facebook-fiókom. Néztem a lehetőségeket – rá lehet hagyni valakire a fiókot, hogy majd emlékkoldal legyen. Mekkora baromság, gondoltam. Van egy csomó halott ismerősöm a fészen, írogatnak nekik, boldog születésnapot kívánnak – nagyon beteg dolog.

Nemrég felhívott az orvos, nagyon kedves hangon kérte, hogy fáradjak be hozzá. Már valóban fárasztó bárhová elmennem. Közölte, hogy „gégerákja van, s bár ez ritkán fordul elő nőknél, mert leginkább az idősebb férfiakra veszélyes, de a dohányzás, az alkoholfogyasztás és a családi háttér miatt kialakulhatott önnél is”, és nagyon sajnálja, hogy a múltkor rám förmedt, de valóban csak az én érdekemben tette. Mindenféle ajánlatot tett sugárkezelésre, gyógyszerelésre, mondta, hogy nem feltétlen halálos, hiszen meg tudnak műteni, igaz, nem biztos, hogy tudok majd utána beszélni. A fickó teljesen őrült. Itt vagyok a tökéletes harmincnégy évemmel, most meg azt akarja, hogy vágassak egy lyukat a nyakamon, sugározzanak szét, hordják pelenkát, szoruljak mások kezére. Hát azt nem. Nagyon jól van ez így, a gyógyszereket kiváltom, beszédem, és ennyi. Ha jobb lesz, akkor jó, ha nem, akkor meghalok. Épp elég rákos beteget láttam már, én nem leszek olyan!

Gégerákom van. Beszélni nem tudok, csak leírom, ha szeretnék valakitől valamit. Végre ötvenöt kiló vagyok. Soha nem voltam ilyen csinos, igaz, nehezemre esik a mozgás, de mégis. Az ismerősöm lányának van egy szépségszalonna, tegnap elmentem hozzájuk. A legtökéletesebb frizurát és sminket kértem, három lány dolgozott a megszépítésemén. Úgy éreztem magam,

mint egy menyasszony. Ezért egy papírra azt írtam, hogy az esküvőmre készülök, ahhoz kell a smink, a frizura, a műköröm. Láttam a lányok szemén, hogy tudják, nem vagyok igazi menyasszony, de a legkevésbé sem érdekelt. A folytonos köhögésem, a véres köpetek és a sipító légzésem miatt sok időbe telt, de végül készen lettem. Az út túlsó oldalán vettem egy menyasszonyi ruhát – az eladó furcsán nézett rám, amikor botra támaszkodva, tökéletes frizurával, manikúrral és sminkkel egy cetlit adtam a kezébe, amire ráírtam, hogy mit szeretnék, de kiszolgált. Kerestem egy fotóstúdiót. Régi kedves arc fogadott. Egy fiú a múltamból, aki kicsit meghízott, kicsit ősz lett, de mégiscsak ismerős volt. Majdnem elbőgtem magam, de visszatartott a méregdrága krém az arcomon. Várta, hogy mondjak valamit, de csak papírt vettem elő, s ráírtam, hogy rákos vagyok, de szép. Mosolygott és könnyezett, meg akart ölelni, de eltaszítottam. Egy újabb papírfeccre ráírtam, hogy nyugodjon meg, sosem voltam még ennyire szép, vettem egy menyasszonyi ruhát, amit most magamra húzok, és azt akarom, hogy készítsen rólam egy fotósorozatot, mint amikor tinik voltunk, és ő az első fényképezőgéppel ismerkedett. Felvettem a csodálatos ruhát, olyan volt, amelyet soha nem akartam, most mégis ez tett boldoggá.

Beállította a megfelelő fényeket, és fotózott, én pedig mosolyogtam.

